

Rechtenvrije interview Tjitske Reidinga – Portret

‘Ik wil gewoon dat het een leuke avond wordt. Er is al genoeg ellende’

Jarenlang speelde actrice Tjitske Reidinga (bekend van onder andere *Gooise Vrouwen*) in films, series en theaterstukken. Zo was ze te zien als moeder met een truckerscafé, als plastisch chirurg die bijverdient in de orgaanhandel en als vele vrouwen die een hoop ballen in de lucht moeten houden. Altijd in de rol van een ander. Tot nu. Want nu staat de actrice als zichzelf in het theater met haar persoonlijke voorstelling *Portret*. Een ode aan het leven, de fantasie en jezelf kunnen (en mogen) zijn.

In de huid

Na jarenlang allerlei verschillende rollen te hebben gespeeld, besloot Tjitske Reidinga (51) dat ze even niet zoveel zin meer had om in de huid te kruipen van een ander. “Ik vind dat sowieso een hele gore term; in iemands huid kruipen,” zegt Tjitske lachend. “Als je in iemands huid kruipt dan speel je altijd getroebleerde mensen, anders is er niets aan. Na 25 jaar was ik daar wel een beetje klaar mee. Het leven is al intens genoeg. Waarom zou ik dan onder werktijd ook nog eens mezelf allerlei problemen eigen maken?” Gelukkig is Tjitske juist als Tjitske ook fantastisch om naar te kijken. Dat hebben we al kunnen ervaren dankzij iconische televisiemomenten, zoals het onthullingsmoment van het programma ‘Sterren op het doek’ en als dirigent in ‘Maestro’. En nu is ze dus als zichzelf te zien in het theater.

Tjitskes Toiletvlog

Het idee voor een solovoorstelling ontstond op het toilet. Of eigenlijk: tijdens het vloggen op het toilet. Tjitske: “In de coronatijd trok ik mezelf regelmatig terug op de wc, omdat dat de enige plek was waar even geen huisgenoten waren. Geen klussende man. Geen puberende tieners. Geen ouders die ineens allemaal gebreken gingen vertonen. En dan filmde ik mezelf als een heuse vlogger. Maar na een tijdje wilde ik dat niet meer. Mezelf terugtrekken met een camera. Het voelde eenzaam. Zo tegen jezelf praten. Ik miste het toneel. Het contact met mensen. Je maakt samen met het publiek een voorstelling. En vloggen was zo individueel. Zo eenzaam. En toen dacht ik: ik ga terug naar hoe ik begonnen ben. Ik ga proberen om zelf iets te maken voor in het theater. Dat is iets wat ik al heel lang wil. Ik kreeg een heel blij gevoel van dat idee en voor het eerst sinds tijden weer veel inspiratie.”

Iets liefs, grappigs en magisch

“In eerst instantie leek het me leuk om met mijn vaste verkering Peter een decor in elkaar te knutselen en dat er dan een paar mensen zouden komen kijken. Dat idee is nu wel iets groter geworden.” Toch is de oorsprong niet verloren gegaan. “Ik wilde iets moois maken voor de mensen. Een leuke avond. Niet van dat hoogdravende toneel of onbegrijpelijke kunst waar je aan het eind van de avond met een enorm naar gevoel van in je buik naar huis gaat. Nee. Gewoon iets liefs. Grappigs. Magisch. Een fijne en ontroerende theaterbeleving die je echt iets biedt. Het gevoel dat je niet alleen bent, bijvoorbeeld. Dankzij mijn fantastische team is het grootser en magischer geworden dan ik ooit van tevoren had bedacht.”

Bloemen en muziek

Ook al heet het in alle programmaboekjes een one-woman-show, het podium deelt Tjitske met een pianist. “Dat komt omdat het me ineens toch een beetje saai leek om helemaal in m’n eentje op het podium te staan. De pianist helpt me om de voorstelling muzikaal te omlijsten, om maar even in portrettermen te blijven. Ik houd ontzettend veel van muziek. En van bloemen trouwens! Daar gaat het ook over in de voorstelling. Dat zit zo. Toen in de coronaperiode alle theaters dichtgingen, moest ik toch iets gaan doen. Ik heb ook een hypotheek, mensen! Ik heb even in een cafeetje gewerkt, maar daar vroegen de mensen op het terras steeds waar de verborgen camera hing. In die tijd kwam ik regelmatig op een bloemenmarkt, want bloemen zijn mijn grote liefde. En toen dacht ik: dat lijkt me nou zo fantastisch. Werken in een bloemenkraam. Een van de huden waar ik ooit in was gekropen, was die van een romcom-personage die een bloemenkraam had. En toen dacht ik: laat ik eens vragen of ik in zo’n stal kan werken. En dat kon. Op de bloemenmarkt mag ik van alles maken. Hele rivieren van bloemen leg ik op het plein. En dat boorde een nieuw soort creativiteit bij me aan. Eentje van het visuele. Het beeldende. Bloemen maken me blij. Daarom wil ik het daar ook graag over hebben in mijn voorstelling.”

De rollen van je leven

Tjitske merkte tijdens het maakproces dat ze graag wilde praten over waar ze vandaan komt. “Ik dacht aan mijn overgrootouders. En mijn ouders. Mijn liefde. Mijn kinderen. Ik ben 51 en als je mijn leeftijd hebt, gebeurt er een hoop. Je ouders gaan ineens stuk. Je kinderen zijn ineens pubers. En de relatie met je partner wordt ineens anders. Die elementen komen terug. Want het is me wat: in de overgang zitten en dan ook nog pubers in je huis hebben! Maar het is absoluut niet mijn levensverhaal. Eerder een verhaal over alle rollen die we als mens aannemen. Als kind. Partner. Ouder. De rollen van je leven. Het leven dat we zouden willen. Het leven dat we hebben. Het gaat over mij, maar ook over ons allemaal. Omdat iedereen iemands kind is. Of misschien een kind heeft. Of een partner. Of werk. Omdat we ons allemaal soms opnieuw willen uitvinden. En een beeld van onszelf hebben. En van elkaar. En ervan dromen om soms even iemand anders te zijn. Nou. Dat dus. Dat dus in combinatie met hele mooie muziek en personages waar ik om moet lachen. Ach. Ik hoop gewoon dat ik de mensen een mooie avond kan geven. Iets leuks. Er is al genoeg ellende in de wereld.”

Tekst: Martine Bakker

Met: Tjitske Reidinga

Muzikant: Jeroen Sleyfer

Tekst: Tjitske Reidinga, Martine Bakker en Corien van der Zwaag

Eindregie: Corien van der Zwaag

Staging en montage: Daan Wijnands

Decorontwerp: Thomas Rupert

Lichtontwerp: Marc Heinz

Kostuumontwerp: Sofie Huybrechts

Composities: Jan en Keez Groenteman

Producent: More Theater Producties